

Velkonočná streda

Rozjímanie na Velkonočnú stredu. Navrhované témy: emauzskí učenici odchádzajú z Jeruzalema; Ježiš nás vždy sprevádza na našej ceste; rozpoznať Boha v Chlebe a v Slove.

23.04.2025

DVAJA ZNECHUTENÍ a zamyslení učenici sa v nedeľu večer vracajú domov. V ich unavenej chôdzi sa odráža smútok. Uprostred popoludnia odišli do dediny Emauzy. V ich srdciach zostáva horkosť

rozbitých snov. S nadšením zverili svoj život Pánovi, ale po udalostiach tých dní sa ich nádej rozplynula. „Ten kríž vztýčený na Golgote bol najvýrečnejším znamením porážky, ktorú nepredpokladali“^[1]. Verili jeho slovám, nasledovali ho na cestách Galiley a Judey, ale teraz si mysleli, že je po všetkom.

V to ráno dostali správu, že Ježišov hrob je prázdny. Nikto nevedel, kde sa nachádza jeho telo. Niektoré ženy hovorili, že žije, ale oni sa rozhodli zatvoriť si uši pred týmto svedectvom. Namiesto toho, aby sa navzájom povzbudzovali a udržiavali si nádej, nakazili sa sklúčenosťou. Rozhodli sa odísť z Jeruzalema, aby zabudli a obnovili svoj život, tentoraz bez snívania o Mesiášovi a ďaleko od ostatných učeníkov. To však nebol dobrý nápad; riešením na zatrpknutosť nie je izolovať sa od ostatných, pretože na ceste viery sa navzájom

potrebujeme. Keď je horizont temný a nenachádzame primerané riešenia, nádej blízkych nám môže poskytnúť útechu. „Ak by sme videli, že niektorí kráčajú životom bez nádeje, ako učenici idúci do Emauz, pristúpme k nim s vierou — nie vo vlastnom mene ale v Kristovom— a snažme sa ich uistiť, že Ježišov prísľub stále platí“^[2].

Pán vie, čo sa odohráva v hĺbke týchto sŕdc. Neprestáva klopať na ich dvere, ako to robí s každým z nás. Zmŕtvychvstalý Kristus čaká na tú najlepšiu chvíľu, aby mohol kráčať vedľa nich a dať im najavo, že ich už nikdy neopustí.

TAJOMNÝ POCESTNÝ sa priblížil a kráčal s nimi (Lk 24, 13-35). Podobne ako pri iných príležitostiach učenici spočiatku Zmŕtvychvstaleho

nespoznali, pretože „ich oči ho neboli schopné rozpoznať“. Boli s Ježišom mnohokrát, možno boli aj v skupine sedemdesiatich dvoch, protagonistov zázrakov a mimoriadnych udalostí. Teraz si však všimli jeho neprítomnosť a v pocestnom videli len anonymného cudzinca. V skutočnosti sa Ježiš od nich nikdy nevzdialil. „Viem si predstaviť tú scénu, ktorá sa odohrala neskoro popoludní,“ hovorí svätý Josemaría. „Už sa zvečerieva a vanie mierny vetrík. Okolo sú polia s vyrasteným obilím a staré olivovníky, akoby postriebrené v podvečernom svetle. Ježiš na ceste. Pane, aký si vždy veľký! Dojíma ma však, ako sa k nám chceš priblížiť a ideš s nami, aby si nás zastihol v každodennom zhone. Daj nám, Pane, úprimného ducha a čistý pohľad, jasnú myseľ, nech sme schopní zbadať ťa vždy, keď k nám prichádzaš bez akejkoľvek vonkajšej známky tvojej slávy“^[3].

V istom zmysle „cesta, ktorá vedie do Emauz, je cestou každého kresťana, ba každého človeka“^[4]. A na tejto ceste je Ježiš naším spoločníkom. Určite je v každom z nás aspoň kúsok z týchto dvoch učeníkov, pretože sme krehkí a niekedy, keď sa objavia ťažkosti, sklzneme do istej sklúčenosti. Potrebujeme si teda znovu oživiť istotu, že Ježiš „je vždy s nami, aby nám dal nádej, aby roznietil naše srdcia a povedal: Chodte vpred, ja som s vami“^[5]. Ježiš s nami kráča „aj v tých najbolestnejších chvíľach, aj v tých najškaredších, aj vo chvíľach porážky: Pán je tu. A to je naša nádej: s touto nádejou kráčajme vpred, lebo on je s nami“^[6].

Božia prítomnosť je predovšetkým vedomie, že na nás vždy s láskou hľadá. Nejde ani tak o osobnú snahu niečo urobiť alebo povedať, ktorá tiež nebude chýbať; ale Božia prítomnosť je skôr tou istotou, že Pán

kontempluje náš život tak, ako by to robil otec alebo matka, keby mohli žiť týmto spôsobom: každú sekundu sledovať svoje milované dieťa; pozorovať, ako rastie, povzbudzovať ho, tešiť sa z jeho osobnosti a spôsobu správania sa k druhým.

KLEOFÁŠ a jeho spoločník sa rozprávali o tom, čo zažili v posledných dňoch, najbolestivejších v ich živote. Pútnik s jemnosťou začína rozhovor: „O čom sa to cestou zhovárate?“ (Lk 24, 17). Nechal ich hovoriť o ich strate a obrovskej frustrácii. Keď sa vyrozprávali, Pán im vykladal, „počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, všetko čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo“ (Lk 24, 27). Slová Boha, ktorý sa stal človekom, spôsobili, že ich srdcia „horeli“ nádejou. Vyviedol ich zo sklúčenosti a temnoty.

„Zostaň s nami, Pane,“ hovorili, keď sa Ježiš „tváril, že ide ďalej“. Obaja, ešte nevediac, s kým sú, nechceli stratiť jeho spoločnosť a prosili ho, aby neodchádzal. Ježiš zostal, vošiel s nimi do domu, sadol si za stôl, „vzal chlieb, požehnal ho, lámal a dával im“ (Lk 24, 30). Takto to zvykol robiť so svojimi učeníkmi a takto to urobil aj pri Poslednej večeri. V tej chvíli sa im otvorili oči a spoznali ho „pri lámaní chleba“. Možno po prvý raz objavili rany na jeho rukách, zakryté plášťom. Potom im Ježiš zmizol z očí a „zanechal ich v úžase nad lámaným chlebom, novým znamením svojej prítomnosti“^[7].

V istom zmysle vidíme za touto scénou obraz zvláštnej Eucharistie. Pri každej svätej Omši sa Ježiš sprítomňuje, aby nás nasýtil tým istým pokrmom, ktorý nasýtil hlad učeníkov na ceste do Emauz: svojím Slovom a svojím Chlebom. „Aj dnes môžeme vstúpiť do dialógu s Ježišom

počúvaním jeho slova. Aj dnes pre nás láme chlieb a dáva seba samého ako náš chlieb“^[8]. Takto sa naša viera „živí nie ľudskými predstavami, ale Božím slovom a jeho reálnou prítomnosťou v Eucharistii“^[9], ktorá nás deň čo deň obnovuje vo viere, nádeji a láske. „Ježiš zostáva. Nám sa otvorila oči ako Kleofášovi a jeho druhovi, keď Kristus začal lámať chlieb. Keď nám potom zmizne z dohľadu, budeme schopní znovu sa vydať na cestu, aby sme o ňom rozprávali všetkým, pretože toľko radosti sa iba do jedného srdca nevojde“^[10].

Prosme Máriu, aby sme, žijúc s pozornými ušami, keď k nám Pán hovorí na ceste, vedeli rozpoznať jej Syna v každodenných udalostiach a v Eucharistii.

[1] František, *Audiencia*, 24-V-2017.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 316.

[3] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 313.

[4] Benedikt XVI, *Regina coeli*, 6-IV-2008.

[5] František, *Audiencia*, 24-V-2017.

[6] Ibid.

[7] Benedikt XVI, *Regina coeli*, 6-IV-2008.

[8] Ibid.

[9] Ibid.

[10] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 314.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/velkonocna-streda/](https://opusdei.org/sk-sk/article/velkonocna-streda/)
(08.03.2026)